

Ljusstrålen.

59 C Br.

Rouan
Su.
(Br)
o

Ljusstrålen.

En kall, bitande nordanwind inträngde i det torstiga rum, som beboddes af en arm skofstickare, wid namn Sven Mörk. Kall och bitande erfor han den, när han en och annan gång stadnade med sitt arbete för att gnida sina stelade händer och värma dem wid de få eldglödder, som ännu lågo qwar på den lilla härden.

Kallt och oblidt war det i sanning i och utom huset; men-
niskerna derutansför på gatorna ilade hastigt framåt, nedböjande
sina ansigten, som wille de inbjuda winden att hellre leka med
deras hattar och mössor, än längre förlusta sig med deras redan
blåfrusna kinder. Herrar, insvepta i sina warma pelsar, höllo
händerna wäl gömda i sina rockfickor, framdragande dem på sin
höjd wid gatuhörnen, der winden syntes hafwa lust att frän-
rycka dem deras hattar, som de knappast förmådde bewara; men
de stackars fruntimren woro ännu mera blottställda och hade wäl
behöft mer än två händer för att fasthålla shawl, hatt och boa.

Öfwerallt på gatorna såg man trashöljda tiggare ila efter
de förbigående, anropande dem om en allmosa; "jag är så för-
sträcktligt frusen och hungrig!" ljöd det än här, än der, med den
wanliga gråtmilda och jemrande stämman, som lät ännu ömk-
ligare, när den tillsammans med den tjutande winden nådde ös-
rat. Och på den kalla stengatan derborta satt en fäsansfull
warelse, med en pappersslapp fästad på bröstet, på hwilken stod
skrifwet: "Döende af hunger". Men i dag hjälper det till in-

(Marknads?)
Sthlm
1850

tet, ty det är mycket för kallt till att stadna och taga fram sin börs, för kallt för att draga fram handen ur den warma muffen eller rockfickan — så lemnar den af hunger döende ungesfärligen wid middagstiden uttröttad sin plats — och går hem för att äta middag.

Men den arme Swen Mörk har i sitt hem ingen middagsmältid att förtära, han har intet annat hem än den ontalta lilla dystra kammaren, i hwilken han sitter och arbetar; han har aldrig för den medlidssamma allmänheten klagat öfwer någon brist på föda, ty han tänker: "nä, jag lider ju ingen brist så länge jag har en beta bröd och någon gång en stäffswål att sticka i munnen, men det är dock en tung lott, att är in och är ut jemt arbeta och intet förtjena; och detta usla näste, som jag kallar min bostad — i sanning, det heter icke att lefwa, så som jag lefwer — o we! käre Herre Gud!"

Med dessa ord slutade Swen Mörk wanligen sina utrop, men så som han uttalade dem, uttryckte de alltid höjden af förtwiflan; de tycktes uppstå ur djupet af hans sorgbundna hjerta, lika de doswa ljuden af en underjordisk vulkan.

Han hade alltid varit fattig och det wille synas, som skulle han alltid förblifwa det; ty han hade intet begrepp om huru hans belägenhet skulle kunna förbättras, intet begrepp om huru han genom egen slit skulle kunna göra den drägligare för sig; han trodde blott att det wore de rikas pligt att försätta honom i bättre omständigheter, och syntes verkligen wilja framleswa sin tid i förwäntan på att en dag någon förmögen man skulle föra honom ut ur hans torftiga koja och bereda honom en fullkomligt oberoende ställning.

Så fortsfor då mästern Mörk att dag från dag lappa sina grannars gamla skor, och erhöll dertför den obetydliga penning, som knappast räckte till att uppehålla hans lif, men hwaraf han ej kunde gömma ens det ringaste för den närmaste framtid: derjemte war han en ärlig själ, som aldrig wille säga någon osanning, men hade förr ständigt så mycket klagat öfwer sin tunga lott för hwar och en som kom honom nära, att slutligen

ingen försökte att trösta och uppmuntra honom, utan öfverlemnade honom åt sig sjelf.

Då mästern Mörk på aftenen af den nyssnämnda kalla dagen slutat sitt dagsarbete, påtände han sin pipa och lagade sig till att tillbringa sin aften på wanligt sätt, nemligen med rölande och grubblande. Han sträckte benen ifrån sig utåt golfwet, stödde ryggen emot den wacklande karmen af sin gamla ländstol och holmade nu af hjertans grund, tog då och då pipan från munnen och utropade liksom till swar på sina egna tankar sitt wanliga: o, du min Herre Gud! ty mästern Mörks tankar, de woro alltid ganska swårmodiga.

"Den dystraste håla, sade han för sig sjelf, som jag någonsin sett, ej en enda solstråle faller härin, hwarken sommar eller winter."

Om det i detta ögonblick syntes wår gamle mästern Mörk såsom wore hans bostad ett ställe, hwilket solen ej skulle wilja bewärdiga med en enda stråle, eller hwad han egentligen tänkte, — wi weta det icke — han såg sig omkring i det lilla rummet, och hans blick fäste sig på ett litet fenster, som war alldeles öfwerhöljdt af smuts och damm — och han yttrade: "nä wäl, här är dock ett fenster, må wara att gatan är mörk; men när jag bär mitt arbete bort i de andra husen, så skiner solen in i desamma och gör allting så ljusst och gladt — men min boning! — o du min Herre Gud!"

Det hade blifwit djup skymning. "Wälän — sade mästern Mörk — tobaken är slut i pipan; nu will jag taga mig en dryck: the, det tycker jag om!" — Nu påtände han sin lilla lampa och framtog ur en skrynkelig grå pappersstrut ett par njupor the, hwilket han lade i en gammal trasig och smutsig thekanna, och sedan han kokat det i watten, slog han upp en portion åt sig i sin tennbägare och drack det utan socker och utan grädde. Detta war snart gjordt, och mästern Mörk stoppade åter sin pipa och började röka sin illa luktande knaster.

Det blef allt mörklare och mörklare. Mästern Mörk såg sig än en gång omkring i rummet, utropande sitt wanliga: "o, du

min Herre Gud!" och lade sig till hvila på sitt halmläger. Klokan i kyrkotornet, hwars ljud trängde äfwen in i Mäster Mörks dystra boning, slog nic, tio och elfwa på qvällen, innan ännu någon blund kommit i Mörks ögon; men då midnattstimman ingick, föll han i en djup slummer, hwarunder hans sorgsna själ på ett underbart sätt genomstrålades af de skönaste drömbilder. När natten är som mörkast, lysa stjernorna som klarast. Så war det ock nu med den arme mäster Mörk. Han insomnade, tryckt af sorger och bekymmer, och fann wid uppvaknandet, att en gryning af hopp, en vänlig morgonstjerna, visade sig för hans tårhöljda blick.

Han sof i midnattstunden på sin hårda bädd och drömde sig se bilden af ett litet det aldra täckaste barn, mera liknande en engel än ett människobarn. I det klara, blåa öga glänste en tår mera skön än dagdroppen, som i morgonstunden hwarlar i den älskeliga blåsippans kalk, en tår, som fuktade mäster Mörks nära förtwinade själskrafter, så att han kände en underlig rörelse i sitt innersta då han märkte densamma. Han sof, men hörde i sömnen det underbara barnet tala outfägeliga ord, och när det läppar rördes för att tilltala den arme mäster Mörk tröst och mod, då genomströmmade honom den innerligaste frid och glädje, och han utropade ej blott sitt wanliga: "o, du min Herre Gud", utan tillade: "förbarma dig öfwer mig, arme!" I samma ögonblick uppvaknade han ur sin sömn, allt war, som förut, mörkt omkring honom, men i hans själ brann en eld, en helig eld, tänd från himmelen, en stråle af hopp om en bättre framtid upplyste hans bedröfwade hjerta, så att han fick mod att åtminstone tänka på att sjelf något lägga hand wid förbättringen af sin yttre ställning. Men huru skulle nu detta tillgå? Detta war för mäster Mörk en icke lätt gåta att lösa.

Wist har jag drömt — en besynnerlig dröm! En ljusstråle genomskimrar dock den underbara drömmen! Hwarifrån kommer och hwart leder mig denna strimma af ljus? Utan twiswel från Gud och till Gud, som sjelf måtte wara ett ljus. — Så tänkte och frågade han sig sjelf. — Hvad skall jag göra? Arbes-

ta? *Nej*, hwem kan hafwa arbetat mer än jag i en werld, der ängans kraft mer än menniskokraften tages i anspråk. — Arbetaren har spelt ut sin rol — det är allt förbi. *Thärdighet?* — nå, har ej jag warit ihärdig, jag som redan i öfwer tjugu år hållit i med stoffskärearbetet; det är uthållighet, menar jag, och sitt dertill. *Christlig kärlek?* nå — jag wet icke så noga hwad det är — gifwa allmosor, tänker jag — *ack*, du låra tid! *D*, att jag alltid haft penningar dertill. *Tro?* *Nej* — det war en tid, då jag wisste hwad det betydde, min moder hade lärt mig det ur en Bibel — men nu wet jag det icke! *Moder*, min moder! jag har allt förgätt som du lärde mig.

"Om jag ändå hade en Bibel; den kunde säga mig, hwad tro är. *Hopp* — jag har alltid hoppats, men det har icke hulpt mig, har jag märkt; och förnöjsamhet, förnöjsamhet med hwad? med min fattigdom? *D*, du min Herre Gud!" Och den arme Mörk stod nu lika rådlös och bekymrad som förut, lade sig ned på sin halmbädd och försökte att sofwa; men hans tankar woro så upptagne af den sällsamma drömmen, att han icke kunde insomna — den ljuwa rösten ljöd i hans öra och det stöna, älskliga barnet swäfwade ännu alltjemt för hans öga.

Omfider föll det honom i sinnet, att han kunde åtminstone till någon del följa den gifna anvisningen: han kunde städa och iordningsätta sitt rum eller tillåta att någon annan gjorde det. Tidigt på morgonen beslutade han att wäga försöket att gå upp till wärdinnan och bedja henne, att hon måtte tillåta någon af de sina göra honom denna tjänst.

Det syntes kosta honom en wis ansträngning, innan han kunde besluta sig att lemna sin mörka kammare och gå uppför trappan; han öppnade flera gånger dörren, stöt till den och drog sig åter tillbaka — ändtligen beslutsam öppnade han den plötsligt, och gick rasst ut tre eller fyra steg, men stadnade och besinnade sig ännu en gång; slutligen tog han ett oryggligt beslut att icke återwända förrän han till fru Wille framfört sitt ärende.

Han klappade sakt på dörren; ett allvarsamt fruntimmer med

lifliga bruna ögon öppnade den och drog sig, wid anblicken af honom, förwånad tillbaka. "Åh se, mästare Mörk! Hvad kan ha fört er hit upp? Har något händt? Kan jag wara er till någon tjens? Stig in, mästare, och sätt er ner." Och hon satte fram en stol för honom wid härden, på hwilken en finskurad kaffekittel stod öfwer en sprakande eld, och derframför war ett dukadt frukostbord. I fensiret stodo några blommande balsaminer, och öfwer allt i rummet rådde snygghet, ordning och trefnad.

På golfwet satt en liten frist och frodig goffe och roade sig med sina små leksaker, under det att en solstråle lekte med hans gula lockar.

Mästare Mörk tänkte wid sig sjelf: "Hvem hade wäl kunnat föreställa sig något sådant! Hwilkken underbar dröm! Se här werkligheten — ett barn, som i fanning uppsångat solstrålen. Men jag kan häraf ingenting låta undfalla mig; man skulle eljest tro, att det spökade i min lilla kammare."

"Och hwad har förskaffat mig den owäntade glädjen att få se er, mästare Mörk, hos mig?" frågade fru Wille.

"Jag kommer", swarade Mörk, "för att bedja er, min fru, tillåta eder dotter att komma ned och rengöra min lilla kammare, ställa litet i ordning för mig."

Hon förstumrades af förwåning, och Mörk med sina mörka stora ögon såg allwarligt på henne, forskande efter swaret i hennes blick. Sätta Mörks rum i ordning! — Åh, huru länge hafwa wi icke ifrigt önskat att kunna wåga det! — Fru Wille erfor med blygsel, att hans rum war en skamsäck i deras hus, och tackade Gud, att wänner, som besökte dem, ej hade fått se det.

"Söra rent i rummet — wißt skall hon det få," swarade hon honom slutligen; "hon skall komma ned till herr Mörk, så snart hon blott ätit sin frukost. Will ni icke wara så god och äta med oss?"

"Jag tackar er — war Mörks swar — rätt hjertligt för det ni är så god och will se mig wid ert bord."

"Här är Betty! Kom, Betty," fortfor fru Wille, tillredande åt henne en smörgås i detsamma hon inträdde. "Skynda dig att sätta allt här i ordning; mästern Mörk önskar, att du sedan går ned med honom och rengör och sätter i ordning hans rum."

"Ja, mamma, strax; pappa kommer väl icke till frukosten?"

"Nej, icke i dag, mitt barn. Kom, låt allt rasst gå." —

Snart var kaffet färdigt; den lilla gösen upptogs från golfsvet och sattes i sin stol, och fick sina leksaker att roa sig med. Fru Wille slog i kaffe och gaf Mörk, hvilket han med darrande hand emottog, då han märkte den i ögonen fallande skillnaden emellan hans egna swarta händer och den af arbetet hårda men rena handen, som räckte honom kaffekoppen. Mörk öfwerwann dock snart sin förlägenhet, ehuru den underbara känslan af trefnad och wälbefinnande, som han ester många år nu för första gången kände, icke öfvergaf honom.

Hvilken treflig och glad boning war det icke! hvilken skillnad mot hwad det war i hans dystra, mörka, otrefliga hem, och huru wänligt lyste ej solstrålen härin!

Än såg man den sladdrande öfwer den blanka kaffekitteln, än spelande öfwer fru Willes kaffekopp, än gömde den sig bakom blomsterkrukorna i fenstret — och nu, då barnet hade ätit sin lilla frukost och åter sattes ned på golfswet, föll strålen på hans leksaker, och ju klarare den lyste fram, desto starkare och hjertligare blefwo barnets glädjehtringar.

"Huru klar lyser solen härin, fru Wille," wågade Mörk ändtligen anmärka. "Huru mycket måsten I ej sakna den, när en mulen och regnig dag kommer och solen icke mera lyser."

"Nej, alls icke, mästern Mörk! Här lyser alltid solen — för regn och owäder bekymra wi ej icke; då wi alla äro friska och tillsammans, tänka wi icke derpå. Christus är min sol, och du mitt älskade barn är mig en älsklig Guds gåfwa," yttrade fru Wille, i det hon tog barnet upp från golfswet, tryckte det till sitt bröst och öfwerhöljde det med kyssar.

Det war att hoppas, att barnet en dag skulle blifwa tacksamare för en sådan moders kärlek; men nu stred det och sträf-

wade af alla krafter emot modrens smekningar, emedan gøgen wille fitta oförbd med sina lefsaker: — men modrens ord hade på Mörk ej förfelat sin werkan; han tänkte alltjemt på sin dröm och solstrålen.

Betty ilade från frukostbordet, band ett förkläde om sig och lagade sig till att gå ned i den mörka jerdwåningen.

"Finns dernere wissta, herr Mörk, eller skall jag taga sådant med mig?"

"Jag fruktar, att ingen wissta finnes der — o, Herre Gud!"

Wäl må du, arme Mörk, utropa: o, Herre Gud! — Wisstan är förstörd, har länge ej funnits.

"Äh", yttrade fru Wille, "det förstås; tag ett ämbare och borste och handduk o. d. med dig, och allt hwad som eljest hör till, såsom du wet."

Med en werklig finlänslighet förstod hon, att allt detta behöfdes, och wille skona honom från förödmjukelsen att säga det.

Således wäl försedd med allt hwad som fordrades till detta rengöringsbestyr, drog Betty åstad, och Mörk, som hade något skarbete att bortbära, tog strax affsed. Dock hade den goda fru Wille förut tagit löfte af honom, att, om hans rum wid återkomsten icke skulle wara färdigt, han måtte med dem äta middag. Och han gick nu sin wäg med wanlig långsamhet, estertänkande, huru hans kammare wäl skulle se ut, när den blifwit rengjord. — Om han ännu en gång skulle få den sällsamma drömmen — och om solstrålen werkligen skulle komma och upplysa hans boning.

Han tänkte hit och dit under det han drog än en, än en annan gata utföre, tills han kom till ett litet hus, der han ämnade att utbjuda sitt arbete, i hopp att få något litet derför.

Han bultade på porten och wäntade; ingen öppnade; han klappade på än en gång. Mörk blef otålig och begynte hosta temligen högt, och en hes, swag röst frågade:

"Är det någon derute?"

"Det är jag, herr Möller," swarade Mörk.

"Kom då in", genmälte rösten, "jag kan icke stå upp."

Mörk inträdde och fann der en man liggande på sin bädd, synbarligen illa sjuk.

"Kommer ni med mina stöflor? — ac, de äro mig till ingen nytta — jag är så sjuk!"

"Herre! Det gör mig ganska ondt; en hwar tyktes nu wara fattig eller sjuk eller något dylikt — o, du min Herre Gud!"

"Min hustru gick ut för ett par timmar sedan och jag är helt allena, och huru jag är till mods kan jag ej säga er. Jag tror, att hon blott är utgången för att se, om hon kunde skaffa oss något att äta; wi hafwa sedan i går ingenting haft i huset, och huru jag skall kunna betala er wet jag icke."

Efter dessa af djupa suckar ofta afbrutna ord gaf han en högst sorglig framställning af sitt inre och yttre elände.

Mörk teg och tänkte wid sig sjelf: «En riksdaler hemma och 36 fl. för arbetet, som jag skall lemna i nästa hus — nåväl, jag vill.» Derpå wände han sig till herr Möller och sade:

«Herr Möller, war obekymrad; må ni blott snart återwinna er helsa och kunna begagna edra stöflor, och betala mig, då det blir er möjligt — o, Herre Gud!»

Den sjuke öppnade de matta, djupt insjunkna ögonen och stirrade på den långa, magra gestalten, som stod wid hans bädd, och utsträckande till honom sin utmärklade hand, sade han med synbar rörelse:

«Gud wälsigne er, det war en sann christlig barmhertighet! — War så god, käre vän, och drag till förhänget, ljuset är för starkt för mina swaga ögon.»

En bred ljusström utgjöt sig i hela det lilla rummet och en af dess glänsande strålar hwilade öfwer skofskarens hufswud.

Några ögonblick derefter och wi finna Mörk på återvägen hem; men han kände sig helt annorlunda, det hade en fällsam förändring försiggått hos honom; på djupet af hans själ rörde sig något bättre; hans steg hade blifwit stadigare och snabbare, och ett blandadt ljud af sådana ord: «det är den sanna christliga kärleken», — och oi sådana hjertan som dessa tyktes vilja göra sig förnimbara för hans öra.

Ett högljudt stref på gatan uppväckte honom ur hans drömmar, utför gatan kom springande en häst, på hvilken ryttaren wannmäktig swajade — det war ett ungt, blomstrande fruntimmer.

«Dycka här — o, du min Herre Gud! Swarföre fattar ingen uti hästen? — ingen — nå, jag will det.»

Sagdt och gjordt; hästen fastogs och den förskräckta, utmatade flickans hustru hvilade mot den gamle skoflikarens axlar.

En mängd af menniskor hade samlat sig omkring dem, betraktande och beklagande dem, då en förnäm herre med dödsblekt ansigte framträdde och frågade: om den arma flickan lidit någon skada?

«Nej, herre, det är blott förskräckelse, som wällat hennes wannakt», swarade en ur folkhopen, «den mannen har räddat henne.» Men redan hade Mörk öfwerlemnadt sin sköna börda i andra händer och beredde sig wäg ut ur folkträngseln.

Den frågande tycktes blott hafwa sinne för den arma flickan; hon fördes in på närmaste fältskärsstuga, och henne egnade han så uteslutande all wård, att Mörk undgick hans uppmärksamhet.

«D, du min Herre Gud!» utropade Mörk, då han tillryggalagdt ett godt stycke wäg; «nå, mig undras, om detta har varit hwad menniskor kalla kraftfull verksamhet.»

Hans andra kund betalade honom 36 sk. för lagning och gaf honom äfwen nytt arbete, hwarest Mörk begaf sig på återwägen hem. Fru Wille stod wid porten, talande med en granne, då han återkom. Hon helsade wänligt, sägande:

«Wälkommen åter, hr Mörk, sig in, nu är ert rum i ordning; kom sedan och ät middag med oss.»

Hennes man war återkommen och bordet redan dukadt, då Mörk inträdde. En gladare måltid än denna hade han på många år icke haft. Innan han lemnade dessa wänliga menniskor, måste han lofwa att tillbringa Julastenen hos dem.

«D, Mörk! Wäl må du tillstå, att dig har en owäntad godhet blifwit bewisad.» — Rummet war sig icke mer likt. Allt sejadt och ordnad och fensfret twättadt, så att han kunde se ut, ja, han kunde se den nedgående solen kasta sina sista strålar på

de gentemot liggande fenstren! Och på det lilla runda bordet, som tillhört hans mor, låg hans Bibel — den länge förgätna Biblen!

Mörk var stum af förwåning; han stannade wid dörren och såg sig förundrad omkring, gick fram till fenstret och betraktade det, wände sig om och fästade sin blick på den smattrande eldbrasan; slutligen satte han sig ned på sin stol och höljde ansigtet med båda händerna, liksom hade han trott, att allt detta war blott en synwilla.

O nej! det war ingen synwilla, utan en glad werklighet. — Han öppnade sin Bibel — en klar stråle af ljus föll öfwer bladen och hwilade på de orden: "Lätom oss göra godt och icke förtröttnas; ty wi skole också i sinom tid uppträda utan återwändning" — och han tyckte sig ännu höra samma ljusliga röst, han förut hört, säga till honom: "Här finner du det sanna ljuset, följ dess ledning!"

Så snart hans förwåning något lagt sig, gick han upp till fru Wille och tackade henne för den tjänst, hon hade gjort honom.

Efter en luf fönn uppsteg han tidigt den följande morgonen. Han åt sin frukost, hwilken på länge ej smakat honom så wäl, och satte sig till sitt arbete. Men nu förde han icke nämlen mer med långsam oro, utan med rashet och lugn, och plötsligt klang en ton från hans eljest stumma läppar. Mörk blef sjelf deraf öfverraskad — han sjöng!

Så arbetade han stitigt en stund, tills Betty kom för att städa hans rum, och då han tyckte sig wara i wägen för henne, tänkte han, att det war bäst att på en stund gå ut. Han gick.

Han war ännu icke långt kommen ifrån sin bostad, då han fick se ett 2 a 3 års gammalt barn sitta wid sidan af gatan; bredwid stod en madam med en bakelskorg i handen. Barnet greet bitterligen.

"Känner ni tilläfwentyr's det arma barnet?" frågade gumman i detsamma Mörk närmade sig detsamma — "det skriker af hunger; det har gått wilse, tänker jag."

"Nej, jag känner det icke. Arma warelse! hwad will ni då göra med det?"

”Gemma det till polisen — det synes mig vara det bästa.”

”Nej, nej, polisen är alltför hårdhänt för en så späd varsel; jag vill taga det med mig hem, och om ingen anmäler sig, då vill jag behålla det.” — Och Mörk tog barnet på armen och begaf sig hem.

Mörk utvecklade en raffhet, sådan man på många år hos honom icke varseblifvit; han gaf barnet ett stycke bröd och satte det på en stol nära elden, som Betty nyss hade upptändt, afdrog det skor och strumpor och wärmdede des små frusna fötter. Solen lysste in i rummet och blef hwilande på barnet.

Men den lille begynte ånyo att gråta och med en klagande röst ropa ”mamma”. Mörk, som war owan att sköta barn, råkade nu i förlägenhet. Då kom solstrålen honom till hjälp; denna föll så glänsande på tennbägaren, och barnet slog derwid upp ett mildt leende, och pekande på bägaren utropade: ”o, så wacker!” — Mörk tog bägaren och ställde den så att solstrålen bröt sig mot densamma, och barnet begynte af glädje klappa med händerna.

Så snart tycktes barnet känna sig hemmastadt, och då Mörk satte sig till arbetet, sprang den lille gofen omkring och lekte med verktygen. Mörk delade med honom sin tarfsliga middagsmåltid. Då dagens ljus begynte sloäna och barnet blef trött, tog Mörk det i sin famn och försökte sjunga det i sömn, hwilket också lyckades. — Sakta lade han det ned på sin egen halmbädd, och sedan han upptändt sin lampa, gick han åter till sitt arbete.

Plötsligt wäckte ett buller hans uppmärksamhet. Fru Wille ropade utanföre:

”Herr Mörk! war så god och öppna dörren, här är någon som önskar tala med er.”

”Någon önskar att tala med Mörk? — Det är verkligen underbart!” tänkte han.

”Så rakt fram”, ropade fru Wille, ”herr Mörk har redan öppnat sin dörr. Men jag fruktar, att det är ett missförstånd — han har ingenting sagt mig derom.”

Så snart Mörk wisade sig, ropade ett främmande fruntim-

mer med bewelkande röst: "D, käre Herre, har ni sett mitt barn, mitt enda barn? D, svara, eller jag förlorar förståndet!"

Mörk behöfde någon tid, innan han kunde fatta hwarom frågan var; ändtligen svarade han: "Jag wet icke, om det är edert barn; kom själf och se."

Sakta och warsamt, med ett ljus i handen, närmade han sig halmbädden, för att wisa fruntimret det slumrande barnet. Blott en blick på detsamma — och modren flöt det till sitt klappande hjerta.

"Dästa herre! wi äro icke rika", yttrade hon, under det glädsetårar runno utför hennes kinder, "men kunna wi göra något för er, skall det blifwa oss en stor glädje, och om ni will hafwa den godheten att äta middag hos oss om Söndag, så ökar ni dermed vår tacksamhetskuld till er."

"Jag har blott gjort hwad min christliga pligt fordrar. Men det smärtar mig, att jag skall mista barnet, och om ni will loswa mig, att jag får komma till eder och än en gång se det, så gör ni mig en stor glädje. Men att hos främmande wara en bordsgäst, det kan jag icke — o, du min Herre Gud!" — Och den arme Mörk kastade en tröstlös blick på sin utslitna rock.

"Ne, tala icke så, kom blott, ni får icke neka oss den glädjen."

Och sedan hon underrättat honom om deras bostad, återwände hon hem med den kära bördan.

Då fru Wille följande morgon kom ned till Mörk, för att få weta huru det förhöll sig med barnet, begagnade han tillfället att hyppa för henne sina bekymmer med afseende på sin klädfel.

"Lemna mig edra kläder", svarade fru Wille, "och jag borstar dem rena, min man lånar eder en ren lösstrage och halsduk, själf blankar ni edra stöflor — och ni skall se ut som en prins. Litet såpa och varmt watten är ett godt medel att göra edra händer rena, om de af arbetet äro något swarta." För att derpå wäcka hans uppmärksamhet, tillade hon dessa ord just då hon stod färdig att lemna hans rum.

"D, jag tackar er. Kanste är ni så god och skaffar mig såpa?"

"Ja, gerna", war swaret.

Han gaf henne penningar och satte sig åter till sitt arbete. På söndagsmorgonen fann Mörk sina kläder lagade och bortstade — de woro knappt igenkännliga. Der låg äfwen en ren frage, en svart halsduk och en blå näsduk. Han betraktade allt med hjertligt wälbehag. Sedan wärmdo han upp watten, och twättade händer och ansigte rena, hwarefter han klädde sig.

Glädligt dansade solstrålen omkring i rummet. Kloforna kallade med klara ljud till Guds hus, då fru Wille, ätsöjd af sin dotter, i begrepp att begifwa sig till kyrkan, inträdde.

"God morgon, mästare Mörk! jag kommer för att se er i söndagsdräkt. — Se hur ren och putsad han är!" yttrade hon till Betty. "Har ni icke lust att gå med oss i kyrkan?"

"Nå ja, wisertligen — jag tänker wäl att jag skulle det", swarade han stammande, då denna erinran trängde sig på honom.

"Åh ja! Det war skönt!" — De gingo.

Hvem kan känna eller beskrifwa Mörks känsla, då han nu, efter så lång tid, för första gången inträdde i Guds hus — wi wåga icke det fruktlösa försöket! — En blandad känsla af fruktan, hopp och längtan uppfyllde hans hjerta. Fru Willes glädje öfwer hennes wunna seger, att hafwa lyckats förmå honom att gå i kyrkan, uttryckte sig omiöflänneligt i hennes ansigte, och glädjen strålade ur hennes ögon, så ofta blicken föll på den gamle för Gud och hans hus så länge främmande åhöraren, som nu med stilla uppmärksamhet afhördde Guds ord.

Mörk återwände dock icke hem i sällskap med sin människowännliga wärdinna, utan begaf sig strax till de för honom nära nog obekanta wännerna, hwilka, då han syntes på gatan, skyndade honom till mötes för att wälkomna honom.

Från den dagen måste Mörk hwarje Söndag äta middag hos dessa hans tack samma wänner. Gofen kände honom blott under namn af "den gode farbror Mörk", såsom han blef wandt att kalla honom — och dessa söndagsstimmar blefwo i Mörks ensamma lif werkliga ljuspunkter.

Tiden gick, och sällan hördes Mörk nu klaga, att hans bostad war så mörk och dystert; Betty fortfor att hålla den städad, och "ljusstrålen" fattades der ej eller.

En dag öfweraskade honom fru Wille med den underrättelsen, att två fruntimmer woro deruppe och önskade tala med honom. Han gick så snart möjligt upp, och i yttre rummet fann han två unga, mycket fint klädda damer; den yngsta war owanligt skön, och då han nalkades dem, fäste hon sina himmelsblå ögon på honom och såg honom länge djupt i ansigtet,

få att den gamle Mörk blef alldeles förlägen och blygdes att se på henne — för sådana ögen hade han aldrig förr sett sig wara ett föremål.

Blötsligt sade hon: «Förlåt mig, om jag har stört er; men säg mig, fastog ni icke för någon tid sedan en stenande häst?»

Mörk besinnade sig ett ögonblick och swarade: «Nå ja, det gjorde jag.»

«D, så lyckligt, att ni är den, som jag så länge sökt att återfinna; min far har använt all slit, men det har ej lyckats honom. Jag är det unga fruntimret, hwars lif ni räddat, och jag hade ingen ro, förrän jag fann er. Nyligen har jag blifwit gjord uppmärksam på er af en fru, som arbetar för mig, och som omtalade för mig eder wänlighet emot hennes lilla goffe; — ni synes mig i sanning gå omkring och göra wäl.»

Och hon såg på honom med ett så wänligt leende — hwem skulle ej afundats den gamle skofickaren en sådan blick?

«Och säg mig nu, hwad kan jag göra för er?» tillade hon.

Mycket af hwad hon yttrade hade för Mörk gått förloradt, han förmädde icke följa ett längre yttrande, men den sista meningen hade han fullkomligt fattat och sade:

«Will fruntimret gifwa mig några skoplugg till lagning?»

Ett lätt men hjertligt leende smög sig öfwer de sköna anletsdragen i det hen swarade:

«Det will jag, men ni måste sjelf komma och hämta det; lofwa mig det!» — Och hon lemnade honom ett adresskort, och wändande sig till sin följeslageriska sade hon: «Nu, Emma, gå wi hem och berättat pappa allt detta — och hwad han skall bli glad!»

«Gif mig er hand, att jag må trycka den», fortsfor hon, wändande sig till Mörk, och räckte honom i detsamma sin fina, mjuka hand — ni kan ej tro, huru tacksam jag är och huru mycket jag håller af er.»

Den gamle arme Mörk blef alldeles besjört, men nu war hans hand åtminstone ren, fastän skrynkelig och brun. Han fattade om den honom wänligt räckta handen, framstammade några ord då hon sade sitt wälkommen, bugade sig flera gånger och lofwade att följande dagen inställa sig. Han följde den unga damen med sina blickar, så långt han kunde, och begaf sig sedan åter till sitt arbete.

«Nå wäl! dessa äro wäl de rika människorna, som jag alltid wäntat; wäl mig, om jag får hela den familjens skodon att laga, då kan det något förflå och jag kan lägga af något för framtiden och bereda mig en sorgfri ålderdom — o, du min Herre Gud!»

En bred ljusström uppfyllde rummet, och åtankan på Guds godhet, som sträcker sig så widt som himmelen är, och hans samning så långt som skyarne gå, wederqwicke och lifwade hans trötta ande. Han sade wid sig sjelf: «Gud har wälsignat ditt arbete, dina ansträngningar hafwa skaffat dig wänner, och af dem har du fått lära, att gudaktigheten är nyttig till allting och hafwer löfte med sig både om detta lifwet och det tillkommande.»

Det blef allt ljusare och gladare både i hans hjerta och i hans rum. Den unga damen, hwars lif han räddat, wille skaffa honom en rymligare och trefligare bostad, men han afflog denna hennes godhet, ty han trifes nu så wäl i det tränga rummet, allt sedan ljusstrålen började lysa derin. Hon drog dock försorg om att rummet målades, och uppfyllde det lilla fenstret med de sönaste blommor. Hon såg ofta till honom, alltid medförande någon gåsma, ej blott för kroppen, utan äfwen för själen. Hon läste ofta för honom ur hans egen gamla Bibel, hwilken hon skaffat ett nytt band, och lärde honom hwad det är att tro.

Sedan han detta lärt, tyssnade alldeles allt knot och klagan. Han war nu rik i sjelfsma fattigdomen; ty han kunde kalla Gud sin Fader, hwilken är rik öfwer alla dem som honom åkalla.

Efter många år såg Mörk ändtligen för sista gången astonsolens strålar sloäna i dödens natt; men ljusstrålen, som här fröjdat och wederqwickt honom, sloänade icke, utan lyfte honom ända in i Fadrens många boningar i himmelen. Underbart nog, en solstråle föll på hans ansigte då han dog, och en annan hwilade på hans likkista, då den sänktes ned i grafwen.

«Wi hafwom ett fast profetiskt ord, och I gören wäl, att I akten derpå, likasom på ett ljus, som skin uti ett mörkt rum, så länge det dagas och morgonsjernan uppgår i edor hjerta.» (2 Pet. 1: 19.)

Har du, min läsare, aldrig med oro klagat, att dig något fattats? Wet du hwad det är? Blika in i ditt eget hjerta, och du skall finna der den orm, som fränröswat dig din frid. Se upp och lyft ditt hufwud upp, ty ljuset och hjälpen komma båda öfwanefter. Du lider, ware sig i din fattigdom eller i ditt öfwerflöd. Tro ej, att du är ensam om ditt lidande. Många andra hjertan blöda. Så och förbind dem, det skall wara en olja äfwen i dina sår. Men hwad du skall gifwa, måste du sjelf hafwa emottagit såsom en gåsma. Gud är kärleken, och utan honom är menniskökärleken blott ett namn.